

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Reports

گزارشها

سازمان زنان ۸ مارچ (ایران-افغانستان) بلجیم
۱۵ جنوری ۲۰۱۹

گزارش تظاهرات "عدالت مهاجرت!"

شنبه ۱۲ جنوری ۲۰۱۹ – بروکسل

امروز شنبه ۱۲ جنوری ۲۰۱۹ به فراخوان بیش از ۷۰ سازمان و انجمن حامی حقوق مهاجران و پناجویان تظاهراتی در اعتراض به سیاست‌های ضد مهاجرتی دولت بلجیم در بروکسل برگزار شد. در این تظاهرات بیش از ۲۵۰۰ نفر شرکت داشتند.

فراخوان دهندگان اعلام کرده بودند سیاست‌های دولت "میشل – ژانبون – فرانکن" نخست‌وزیر، وزیر داخلی و وزیر مهاجرت و پناهندگی مستعفی (در مورد مهاجرت کشنده هستند و اگر در برابر آن کاری نکنیم این سیاست‌ها ادامه می‌یابند. آن‌ها یادآوری کردند که قتل "سمیرا آدامو" {۲۰ سال پیش توسط پولیس در پروسه اخراج} و "مودا" دختر دوساله {سال گذشته در اثر شلیک پولیس} فراموش نمی‌شوند و باید کماکان پیگیری شوند. حمله به پناجویان در مکان‌های عمومی و پارک ماکسیمیلیان و دستگیری پناجویان بدون برگه بدون هیچ جرمی و ... همه نتیجه سیاست‌های ضد مهاجرت و نژادپرستانه دولت هستند. فراخوان دهندگان روی خواسته‌های مشخصی نیز تأکید داشتند مثلاً دادخواهی

برای "مودا"؛ عفو عمومی و فوری برای تمام پناهجویان بدون برگه (به شکل خانوادگی)؛ توقف سیاست‌های سیستماتیک نژادپرستانه، مردسالارانه و خشونت‌پولیزی دولت علیه مهاجران؛ توقف حملات پولیزی به مهاجران در فضاهای عمومی و خصوصی، توقف کمپ‌های بسته (جهت اخراج) و فشار روی خانواده و فرزندان در این مراکز؛ توقف سیاست مجرم‌انگاری، مجازات، ارباب و سرکوب افراد در اعلام همبستگی و کمک به مهاجران؛ گشایش مراکز عمومی استقبال از پناهجویان و باز کردن کانال‌هایی برای مهاجرت همه انسان‌ها.

محل شروع تظاهرات ایستگاه شمالی (نورد) بروکسل بود که به علت نزدیکی به اداره مهاجرت برای تمام پناهجویان محلی آشناست و همگی عمدتاً روزها، شب‌ها و ساعات سختی را در آن سپری کرده‌اند. ساعت ۱۵ جمعیت کم‌کم گرد آمدند و بیانیه‌ها را ردوبدل کرده و پلاکارها و بنرها را باز کردند و با وجود بارش باران شدید با شور و انرژی حرکت را آغاز کردیم. پس از سخنرانی کوتاهی جمعیت از مقابل "پارک ماکسیمیلیان" که محل اسکان پناهجویان در دوره موج مهاجرت بود، عبور کردیم.

بهرغم هوای نامساعد و بارش باران زنان و مردان جوان و مسن و حتی کودکان زیادی در این تظاهرات حضور داشتند؛ مثلاً زنی با صندلی چرخدار تمام‌مسیر تظاهرات - که بخشی سنگفرش نیز بود - را زیر باران طی کرد. مردی نوزاد کوچکش را زیر چتر دیگر شرکت‌کنندگان از باران محافظت می‌کرد، گروهی از خوانندگان و نوازندگان ترانه‌سروده‌های زیبایی را به شکل جمعی در طی مسیر کنار صف تظاهرات می‌خواندند و با وجودی که کاملاً خیس شده بودند و دست‌هایشان از سرما کرخ شده بود ادامه می‌دادند و با این حرکت به جمعیت شور و نشاط می‌دادند. نوجوانان و جوانان سهم زیادی در انرژی بخشیدن به جمع داشتند، شعارهای خلاقانه‌ای به همراه داشتند و با حرارت شعار می‌دادند؛ و از ظاهر امر پیدا بود که خلاف بسیاری از تظاهرات‌های مربوط به مهاجرت این بار تعداد مهاجران - غیراروپائی - بیشتر است که نشان می‌داد، پناهجویان و مهاجران بیشتری به‌ضرورت مبارزه برای دفاع از حقوق پناهندگی و مهاجرت پی برده و در آن سهم می‌گیرند.

ما برخی از فعالان سازمان زنان هشت مارچ و کارزار زنان همراه با دیگر فعالان سیاسی ایرانی در بلجیم و دوستان بلجیمی‌مان و زنی فلسطینی، در کنار زنان سوسیالیست کُرد و تُرک جمعی کوچک، رزمنده، انقلابی و انترناسیونالیستی را تشکیل داده بودیم. ما هم با پلاکاردهایمان در این تظاهرات شناخته می‌شدیم و جز معدود گروه‌هایی بودیم که در تمام مسیر تظاهرات شعار می‌دادیم. پلاکاردهائی با این مضامین به زبان‌های مختلف: "نه مرز! نه ملیت! نه جنسیت!"، "زنه باد همبستگی جهانی!"، "مردم متحد شکست نخواهند خورد!"، "منطقه بدون فاشیسم! بدون راسیسم، سکسیسم، بیگانه‌هراسی، همجنس‌گراهراسی، اسلام‌هراسی، grabbing pussy، نفرت از مسلمانان، انکار علم، یهودی‌ستیزی، فاشیسم!"، "از افغانستان تا ایران، از سوریه تا فلسطین، از یمن تا کردستان ... تنها راحل انقلاب است!"، "هشدار! هشدار! آنتی‌فاشیست‌ها! اینجا هستند!"، "هیچ جایی برای فاشیسم، نژادپرستی، سکسیسم و همجنس‌گراهراسی وجود ندارد ...!" برخی از شرکت‌کنندگان جوان شعارهای ما را با حرارت تکرار می‌کردند و حتی در ساختن شعارهای جدید با ما همکاری می‌کردند: "ما همگی فرزندان مهاجران هستیم، اولین، دومین یا سومین نسل آن‌ها!"، "ما از فاشیست‌ها پرحرارت‌تریم!"، "نه مرز! نه ملیت! اخراج را متوقف کنید!"، "ما چه می‌خواهیم؟! مهاجران خوش آمدید! چه موقع آن را طلب می‌کنیم؟! حالا!"، "سرمایه‌داری، نژادپرستی، مردسالاری، سکسیسم، ناسیونالیسم، نئولیبرالیسم، جنگ و ... را متوقف کنید!"، "ما آماده هستیم! آماده مبارزه، تغییر و انقلاب!" و ... مادری همراه با دختر نوجوان و پسر کوچکش به ما نزدیک شد و گفت پسر (احتمالاً ۷-۸ ساله) می‌خواهد شعار بدهد و ما میکروفون را به دستش سپردیم و او با جدیت شعار "ما همه فرزندان مهاجران هستیم!" ... را می‌داد و جمعیت با شادمانی تکرار می‌کردند. چون راه طولانی بود و

باران و سرما همه را خسته کرده بود شنیدن موزیک‌های مبارزاتی به جمعیت انرژی می‌داد اما یادآور بخش کوچکی از مسیرهای سخت و شرایط دشواری بود که پناهجویان برای رسیدن به "امنیت" طی کرده و می‌کنند.

در انتهای تظاهرات برخی از فعالان سخنرانی‌های کوتاهی در افشای سیاست‌های پناهندگی دولت و برخوردهای خشن و پولیسی به پناهجویان و مهاجران ایراد کردند. ما هم بیانیه‌های کارزار زنان برای راهپیمایی سه‌روزه در هشت مارچ ۲۰۱۹ را پخش می‌کردیم و با آن‌ها وارد بحث می‌شدیم با وجودی که باران می‌بارید اما صدها بیانیه را بین شرکت‌کنندگان پخش کردیم و در مورد وضعیت زنان در ایران، مبارزات جاری، بحران مشروعیت جمهوری اسلامی و تحریم‌ها و تأثیر آن بر شرایط زندگی مردم صحبت کردیم و این‌که زنان در صف اول مبارزات ایستاده‌اند و مردم در ایران و خصوصاً زنان نیاز به همبستگی نیروهای مترقی و مردم این کشورها دارند نه دولت‌های‌شان و همچنین در این شرایط باید با مبارزات مردم و خصوصاً مبارزات زنان (علیه حجاب اجباری و دیگر اشکال ستم بر زن) همبستگی کنند نه با دولت ارتجاعی جمهوری اسلامی و نه سکوت در مقابل دخالت‌گری امپریالیستی امریکا و دیگر قدرت‌ها. همگی مشتاقانه اعلام همبستگی می‌کردند و می‌گفتند تلاش می‌کنند که با ما همراه شوند یا اطلاع‌رسانی کنند. خیلی‌ها می‌گفتند این بهترین کاری است که شما می‌کنید و از تلاش ما قدردانی می‌کردند. باوجود بارش باران بیانیه‌های خیس‌خورده را می‌گرفتند و با سرعت در کیفشان می‌گذاشتند. برخی نیز که به علت حمایت از محیط‌زیست با بیانیه کاغذی توافق نداشتند از بیانیه‌ها عکس می‌گرفتند که بعداً در اینترنت بیانیه را بخوانند. برخی می‌گفتند شما در طی تظاهرات هم نشان دادید که می‌توانید صدای زنان خاورمیانه باشید و...

در پایان بانرژی و امیدی که از جمع گرفته بودیم از تظاهرات خارج شدیم تا در کافه کوچکی کمی گرم و خشک شویم اما بحث‌های سؤال برانگیز کماکان ادامه داشت. مرد جوانی از افغانستان که اتفاقی با ما هم‌نشین شد، نقطه‌نظر دیگری مقابل ما گذاشت: "چرا برای حقوق مهاجران تظاهرات می‌کنید؟ مگر برای ما دعوت‌نامه فرستاده‌اند؟! ما چه حقی داریم که پامال شده است؟" "شنیدن استدلال‌های ارتجاعی احزاب راست از دهان مهاجری که شخصاً هفت سال پروسه پناهندگی نافرجام را در کمپ‌های پناهندگی پشت سر گذاشته بود، راحت نبود. با او وارد بحث در مورد جنگ‌های ارتجاعی امپریالیستی، منافع سرمایه و ... شدیم. گفتیم: "مگر شما در افغانستان برای ارتش امریکا و دیگر کشورهای ناتو دعوت‌نامه داده بودید؟ مگر کارگران کشورهای جهان سوم برای استثمار شدن و تخریب و غارت منابع کشورشان به سرمایه‌داران دعوت‌نامه داده‌اند؟ ...!" در همین بحث سؤال برانگیز جانبی هم می‌شد میزان نفوذ تفکرات فاشیستی و ضد مهاجرتی را در بین مردم و حتا خود مهاجران فهمید. امروز ما عمیق‌تر از قبل فهمیدیم که راه سختی در پیش داریم اما ما به‌حق هستیم و تنها نیستیم.

فعالان سازمان زنان هشت مارچ (ایران - افغانستان) - بلجیم

فعالان کارزار مبارزه علیه خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی علیه زنان در ایران - بلجیم

۱۳ جنوری ۲۰۱۹

